

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.114.036 van 20 december 2002
in de zaak A. 91.622/XIV-9542.**

In zake : XXX,
 wonende te 1080 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 8 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 9 maart 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gelet op de beschikking van 17 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM die, loco Advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Moldavische nationaliteit, vraagt op 30 november 1998 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 8 december 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 22 december 1999 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 3 maart 2000. Op deze zitting verschijnt verzoeker niet. Zijn toenmalige raadsman vraagt aan de hand van een medisch attest om uitstel van de behandeling van de zaak. Na verwerping van dit verzoek verlaat de raadsman de zaak.

1.5. Op 9 maart 2000 neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk, maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redengeving:

“Overwegende dat appellant stelt dat hij van Russische origine is en de Moldaafse nationaliteit bezit; dat hij afkomstig is van Kishinev; dat hij in augustus 1994 de som van vijfduizend Amerikaanse dollars afgeperst wordt door Moldaafse nationalisten; dat deze afpersing voortvloeit uit zijn Russische origine; dat hij weigert te betalen en dreigt naar de politie te stappen; dat dit dreigement voor gevolg heeft dat er een groot gedeelte van het materiaal uit het speleologiecentrum

waarvan hij directeur is gestolen wordt; dat appellant te weten komt dat dit materiaal gebruikt werd bij criminele activiteiten;

dat hij in september 1994 door een Moldaafse groepering onder druk wordt gezet om te helpen bij een duistere opdracht; dat appellant dit weigert; dat hij klacht neerlegt bij de politie; dat diezelfde avond appellant daarom door een van de leden van deze groepering bedreigd wordt met een pistool; dat, gezien deze groepering weet dat appellant klacht indiende bij de politie, dit incident wijst op het bestaan van banden met de politie;

dat op 14 september 1994 appellant het bezoek krijgt van vier Moldaven; dat deze hem opnieuw vragen een duistere opdracht uit te voeren; dat appellant weigert en daarom geslagen wordt; dat hij in het gevecht een messteek oploopt; dat naar aanleiding van dit incident de echtgenote van appellant en zijn zoon onderduiken; dat uit bezorgdheid voor zijn gezin appellant zich verplicht voelt uit de echt te scheiden;

dat hij in december 1994, op zijn nieuw adres dat enkel bij de politie bekend was, opnieuw bezoek krijgt van de Moldaven; dat deze tienduizend Amerikaanse dollars eisen opdat appellant rustig in Moldavië zou kunnen wonen; dat hij ondergedoken woont, maar in januari 1996 daaromtrent opnieuw benaderd wordt; dat hij weigert op deze eis in te gaan; dat in april 1996 de nieuwe winkel van appellant enkele dagen voor de opening leeggeplunderd wordt; dat deze klacht niets oplevert; dat integendeel er gepoogd wordt in te breken in de woning van zijn gewezen echtgenote;

dat in november 1996 de auto van appellant gestolen wordt; dat deze auto enkele dagen later geheel vernield teruggevonden wordt; dat het politieonderzoek daaromtrent niets oplevert;

dat hij op 25 december 1996 geslagen wordt door de Moldaafse bende; dat hij op straat halfdood achtergelaten wordt; dat een politieagent appellant naar huis brengt; dat deze politieagent weigert een verklaring op te nemen; dat appellant tengevolge van de opgelopen verwondingen wordt opgenomen in het ziekenhuis; dat hij daar tot 15 januari 1997 verblijft;

dat door bemiddeling van het hoofd van de Civiele Bescherming de Minister van Binnenlandse Zaken op de hoogte gebracht wordt van de problemen van appellant; dat dit voor appellant niets positiefs oplevert;

dat appellant in het kader van zijn professionele activiteiten achtereenvolgens in Bulgarije en Moskou verblijft; dat hij in die periode geen moeilijkheden heeft; dat hij in maart 1998 naar Moldavië terugkeert; dat hij vanaf mei 1998 herhaaldelijk telefonische bedreigingen krijgt; dat hij opnieuw het hoofd van de Civiele Bescherming om hulp vraagt; dat appellant twee lijfwachten ter beschikking krijgt; dat hij in augustus 1998 een voorstel tot ontmoeting met de Moldaafse bende afwijst; dat de volgende dag de buurvrouw van zijn gewezen echtgenote aangevallen wordt; dat de omstandigheden waarin dit incident zich voordeed erop wijzen dat het werkelijke doelwit van de aanvallers de gewezen echtgenote van appellant was; dat daaromtrent klacht bij de politie neergelegd wordt; dat deze klacht zonder gevolg blijft; dat het gewezen gezin van appellant naar Rusland verhuist; dat appellant opnieuw telefonisch bedreigd wordt; dat hij aangemaand wordt zijn gewezen gezin te vervoege; dat hij op 25 oktober 1998 aangevallen wordt door dezelfde bende; dat hij geslagen wordt; dat hij naar een veld buiten de stad gebracht wordt; dat appellant er andermaal geslagen en mishandeld wordt; dat hij het bewustzijn verliest; dat hij er naakt voor dood achtergelaten wordt; dat appellant naar aanleiding van dit incident een week medische verzorging nodig heeft; dat hij een medische expertise laat uitvoeren; dat hij zijn verwondingen laat vaststellen met de bedoeling een klacht neer te leggen tegen de Minister van Binnenlandse Zaken wegens gebrek aan bescherming; dat hij uit vrees voor zijn leven dit evenwel niet gedaan heeft; dat hij ongeveer drie weken clandestien bij zijn moeder en bij vrienden woont; dat hij op 22 november 1998 Moldavië verlaat; dat hij op 28 november 1998, voorzien van een Moldaafs intern paspoort, in België aankomt en er asiel vraagt;

Overwegende dat appellant niet verschijnt maar zijn advocaat verschijnt, een geneeskundig getuigschrift neerlegt en uitstel van behandeling van de zaak vraagt; dat dit getuigschrift vermeldt dat appellant geen lessen kan volgen wegens ziekte van 28 februari tot 4 maart 2000 en dat het verlaten van de woning toegelaten is; dat de raadsman stelt dat uit de onmogelijkheid om lessen te volgen ook de onmogelijkheid volgt om ter zitting te verschijnen; dat de Vaste Beroepscommissie na beraadslaging de raadsman meedeelt dat zij van mening is dat het getuigschrift geen bewijs is van een

fysische en psychische onmogelijkheid om voor de commissie te verschijnen; dat de raadsman vervolgens stelt dat hij zijn cliënt slechts wenst te vertegenwoordigen met het oog op een verzoek tot uitstel van behandeling van de zaak en de zitting verlaat;

Overwegende dat de Commissie vaststelt dat appellant zijn relaas op uitvoerige wijze uiteengezet heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); dat hij niet verschijnt en zijn advocaat hem niet wenst te vertegenwoordigen, maar de argumenten van appellant in het verzoekschrift heeft vermeld; dat de Commissie over voldoende elementen beschikt in het administratief dossier om over het beroep te oordelen;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het relaas van appellant niet geloofwaardig is; dat appellant niet aantoont dat hij omwille van zijn Russische origine vervolgd werd en dat hij niet aantoont dat hij geen bescherming van zijn nationale overheden kon krijgen;

Overwegende dat wat de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellant betreft deze verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1 september 1979, 53);

Dat appellant noch zijn reisweg, noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam, bewijst; dat hij zijn paspoort niet voorlegt;

dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS, 26 mei 1999, p.3) stelt dat hij 'toen zijn laatste problemen begonnen, zijn internationaal paspoort bij een reisbureau binnenbracht en een visum voor eender welk Europees land vroeg en dat je normaal twee en half of drie maanden moet wachten;

dat de Commissie vaststelt dat appellant zijn land verlaten heeft op 22 november 1998 en geen navraag meer liet doen naar zijn paspoort of hem in België liet bezorgen;

Dat de Commissie ook vaststelt dat appellant als handelaar een ervaren reiziger is; dat hij voor zaken reisde tussen 1991 en 1993 naar China en tussen 1993 en 1996 naar Saoedië-Arabië (zie vraagformulier); dat hij zich zonder visum kon begeven naar Rusland, waarnaar hij zijn echtgenote en kind gestuurd heeft voor hun veiligheid op 5 september 1998 (CGVS, p. 12) en dat hij volgens zijn verklaringen zelf vreesde voor zijn leven;

dat hij zijn land na de aanval waarvan hij stelt dat hij het voorwerp was op 25 oktober 1998 niet onmiddellijk verlaat, maar stelt dat hij op 22 november 1998 Moldavië verliet in een koelwagen; dat hij met de conducteur ervan in contact kwam dankzij een toevallig gesprek met een man op de markt waar hij gewoonlijk groenten kocht, die hem twee dagen later in contact bracht met een vrachtwagenchauffeur met dewelke hij het land verliet;

dat dit niet overtuigt;

Dat de bestreden beslissing ook wijst op het feit dat appellant vaag blijft met betrekking tot 'de Moldaafse nationalistische groepering' waardoor hij vervolgd zou worden;

Dat appellant stelt dat hij van augustus 1994 tot januari 1997 het voorwerp was van ernstige vervolging en gewelddaden in Moldavië waarvoor hij geen bescherming kreeg van zijn nationale overheden; dat hij van oktober 1997 tot maart 1998 in Rusland verbleef en werkte voor een bedrijf uit Moskou;

dat de Commissie vaststelt dat appellant in Rusland geboren is en zijn ouders de Russische nationaliteit hebben en hij van Russische origine is; dat hij ondanks de beweerde onmogelijkheid om in Moldavië te blijven en de mogelijkheid om tijdens zijn verblijf in Rusland de Russische nationaliteit te krijgen op eenvoudige aanvraag in toepassing van artikel 19 (d) van de Russische nationaliteitswet hij geen stappen gezet heeft in die zin in tegenstelling tot een groot aantal etnische Russen uit Moldavië (zie NTV, Moscow, 7 juli 1998, 'Thousands of ethnic Russians leave for better wages and pensions'); dat appellant geen problemen vermeld heeft tijdens zijn verblijf en tewerkstelling in Rusland;

dat het feit dat appellant ondanks het feit dat hij stelt dat hij voor zijn leven vreesde zich niet op korte termijn begaf naar Rusland de geloofwaardigheid van de ernst van de aangehaalde problemen en dus van zijn relaas ondermijnt;

Overwegende dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat het CGVS over geen informatie beschikt dat mensen van Russische origine in de Republiek Moldavië omwille van hun origine vervolgd en gediscrimineerd worden; dat er ook geen melding is van criminele nationalistische groeperingen (met verwijzing naar 'Country reports on human rights practices', 1998 en 'Moldova, 1998, Report on the respect of Human Rights in the Republic of Moldova', Helsinki Committee for Human Rights);

dat(uit) andere rapporten eveneens stellen dat de situatie van de Russische minderheid in Moldavië er niet bijzonder zorgwekkend is; dat de meeste Moldaven tweetalig zijn, er geen radicale Moldovanisering plaats had van de samenleving wegens de nabijheid van de Russische federatie, het Russisch de facto de tweede officiële taal is in de steden en de belangrijkste kranten zelfs van de pro-Roemeense strekking in beide talen gepubliceerd worden evenals de straatnamen (Charles King, The Royal Institute of International Affairs, 'Post-Soviet Moldova: A Borderland in transition', 1995, 16-18); dat rapporten concluderen dat er geen gegrondheid bestaat voor de beweringen dat er een etnische discriminatie zou zijn; dat de aanklachten werden bestudeerd en deze ofwel geïsoleerde incidenten waren ofwel niet gegrond (zie 'Moldavie: possibilités de fuite intérieure', Commission de l'immigration et du statut de réfugiés, Ottawa, juillet 1993 en C. Dmitriev, 'Ethno-nationalism, Hostages of the (former) Soviet Empire', Transition, Praag, 12 januari 1996);

Dat appellant geen rapporten voorlegt die voormelde informatie weerlegt, maar stelt dat het US-Department of State een politieke en van een bepaalde regering afhankelijke instantie is en bijgevolg geen objectief beeld kan geven omtrent mensenrechtensituaties in een bepaald land;

dat geen enkele bron een absoluut objectieve bron is; dat de volledige en algemene afwijzing van inlichtingen over de mensenrechtenschendingen opgesteld door regeringsinstanties niet ernstig is; dat appellant in zijn verzoekschrift ook geen concrete aanwijzingen van gebrek aan objectiviteit vermeldt;

Dat appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat 'de nationalist' hem in augustus 1994 begonnen te vervolgen omdat zij wilden dat hij voor hen zou werken omwille van zijn specialisatie als alpinist, ofwel vertrekken, ofwel 5000\$ betalen; dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het feit dat hij Rus is niet als motief van de aangehaalde vervolging vermeldt;

dat het ook weinig geloofwaardig is dat een 'nationalistische', organisatie voor 'duistere' en clandestiene criminele activiteiten een persoon zou inschakelen die wegens zijn etnische herkomst als weinig betrouwbaar beschouwd wordt;

Dat appellant zelf in zijn verzoekschrift stelt dat 'hij werd geïsoleerd als een specialist en niet als een Rus. De bedreigingen en intimidaties in verband met zijn etnische origine gebeurden nadat hij de voorstellen tot samenwerking had geweigerd.'

Dat appellant niet bewijst dat hij het voorwerp was van vervolging omwille van zijn 'nationaliteit of ras, zoals bepaald in het Verdrag van Genève;

Overwegende dat appellant een aantal documenten voorgelegd heeft met betrekking tot de aangehaalde feiten van vervolging, namelijk een getuigschrift van de politie met betrekking tot de diefstal in de winkel van appellant op 23 april 1996, een geneeskundig getuigschrift van een militair hospitaal van 15 januari 1997, een vraag tot onderzoek van de Civiele Bescherming van 7 januari 1997 en een gerechtelijk geneeskundig getuigschrift van 29 oktober 1998;

Dat appellant bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt dat hij zich op 29 oktober 1998 begaf naar een medisch expertisebureau om een bewijs te hebben van zijn verwondingen en zo klacht te kunnen neerleggen tegen het ministerie van Binnenlandse Zaken en hen dit ook als dusdanig meedeelde; dat hij dit echter niet gebruikte en stelt dat hij niet wist bij wie hij klacht zou kunnen indienen vermits de bevoegde instantie, het parket, niet betrouwbaar is; dat hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij geen klacht indiende uit vrees voor zijn leven;

Dat appellant enerzijds een geneeskundig getuigschrift neerlegt betreffende de aanval en ernstige verwondingen op 25 december 1996 en de hospitalisatie van 26 december 1996 tot 15 januari 1997 waarvan hij het voorwerp stelt geweest te zijn en anderzijds een vraag om maatregelen van het departement burgerbescherming van 7 januari 1997 waarin gesteld wordt dat 'in december (1996), werd door de politiepatrouille een poging tot het aanbrengen van de lichamelijke kwetsuren aan XXX verijdeld'; dat appellant bij het CGVS stelt dat deze tussenkomst gebeurd is op aanvraag van en na een bezoek van

de persoon die appellant naar het ziekenhuis bracht aan de verantwoordelijke van de burgerbescherming; dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze persoon de ernstige verwonding van appellant medegedeeld heeft aan de verantwoordelijke van de Civiele Bescherming van wie hij een tussenkomst vraagt;

Dat appellant voor het overige een aantal documenten neergelegd heeft met betrekking tot zijn identiteit en professionele activiteiten; dat deze documenten geen bewijs zijn van de aangehaalde feiten;

Overwegende dat appellant stelt dat hij vervolgd werd teneinde hem deel te laten nemen aan criminele activiteiten of het land te verlaten; dat hierboven reeds gesteld werd dat de geloofwaardigheid van de ernst van de door appellant aangehaalde feiten aangetast is; dat het niet uitgesloten is dat appellant als bemiddeld zakenman moeilijkheden kreeg met misdadigers en het voorwerp was van afpersing; dat appellant echter niet aanwijst dat dit onder een van de gronden van het Verdrag van Genève valt;

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat appellant geen voorwerp was van vervolging door zijn nationale overheden; dat hij zelf maar eenmaal in 1994 klacht indiende en vervolgens geen gevolg gaf aan de oproepingen van de politie met betrekking tot deze klacht (CGVS, vervolg, p. 2 en 3); dat in de andere gevallen een gerechtelijk onderzoek gestart werd, maar dat dit geen resultaat opleverde; dat gedurende twee weken in mei 1998 bodyguards ter beschikking gesteld werden via de Civiele Bescherming; dat appellant de verlenging van deze bescherming niet gevraagd heeft; dat de bestreden beslissing er terecht op wijst dat appellant niet alle mogelijkheden uitgeput heeft om in zijn eigen land bescherming te vinden;

Overwegende dat de appellant niet aantoonde dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel verzoeker aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet genoegzaam motiveert waarom het medisch attest geen bewijs was van de onmogelijkheid om voor haar te verschijnen en dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet zonder schending van de beginselen van behoorlijk bestuur zijn asielaanvraag kan behandelen zonder hem te horen, temeer daar de behandeling naar een kamer met drie rechters werd verwezen;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat men in de bestreden beslissing leest “dat de Vaste Beroepscommissie na beraadslaging de raadsman meedeelt dat zij van mening is dat het getuigschrift geen bewijs is van een fysische en psychische onmogelijkheid om naar (voor) de commissie te verschijnen”; dat dit motief de betrokken handelwijze verantwoordt, rekening houdend met de, uiteraard ook door verzoeker gekende inhoud, van het attest, waarin enkel melding wordt gemaakt van de onmogelijkheid om lessen te volgen; dat niets de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen weerhield het beroep te behandelen op de daartoe voorziene zitting waarvoor de appellant naar behoren was opgeroepen en waarop hij in de mogelijkheid was te verschijnen;

2.1.3. Overwegende dat het voorgebracht medisch attest als wettiging van de afwezigheid ter zitting wordt verworpen omdat “het getuigschrift geen bewijs is van een

fysische en psychische onmogelijkheid om voor de commissie te verschijnen”; dat, in het licht van de door haar tevoren aangehaalde inhoud van het attest (“dit getuigschrift vermeldt dat appellant geen lessen kan volgen wegens ziekte van 28 februari tot 4 maart 2000 en dat het verlaten van de woning toegelaten is”), de Beroepscommissie zodoende doet blijken dat geen gunstig gevolg aan het attest wordt gegeven omdat erin slechts sprake is van een onmogelijkheid om lessen te volgen en er geen gewag wordt gemaakt van een fysische of psychische onmogelijkheid om voor de commissie te verschijnen of zich in rechte te verdedigen, maar integendeel uitdrukkelijk wordt vermeld dat de zieke zijn woning mag verlaten; dat de weigering van het verzoek om de behandeling van de zaak wegens ziekte te verdagen aldus genoegzaam met redenen omkleed is; dat niets de Vaste Beroepscommissie belet de zaak te behandelen wanneer de vreemdeling zonder wettige reden op de zitting afwezig is, terwijl hij nochtans regelmatig was opgeroepen; dat indien verzoeker door het rechtscollege niet is gehoord, hij dit uitsluitend aan zichzelf moet wijten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, verzoeker laat gelden dat door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen rekening wordt gehouden met het enige en belangrijkste aspect van zijn asielaanvraag, met name de vervolgingen die hij heeft ondergaan omwille van zijn specialiteit: speleologie;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de beoefenaars van de speleologie bezwaarlijk als een sociale groep in de asielrechtelijke betekenis van dit begrip kunnen worden beschouwd, dat er in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoeker wegens het enkele feit dat hij speleoloog was moeilijkheden zou hebben gekend, noch dat de Moldavische overheid hem wegens dit feit geen bescherming zou hebben willen bieden;

2.2.3. Overwegende dat in de beroepsakte aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen verzoeker uiteenzette dat hij “omwille van zijn etnische origine en omwille van zijn unieke specialisatie -speleologie- voorwerp was van systematische vervolgingen, bedreigingen en afpersingen van de Moldavische nationalistien”; dat verzoeker het ten onrechte doet voorkomen alsof enkel de situatie van de Russische minderheid in Moldavië werd nagegaan; dat blijkens de motivering van haar beslissing de aanvraag van verzoeker door de Vaste Beroepscommissie werd verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgebracht feitenrelaas, inzonderheid aan de pogingen tot afpersing vanwege criminele nationalistische organisaties en dit ongeacht hun oogmerk : de etnische origine van verzoeker, zijn specialisatie in de speleologie of een combinatie van beide; dat waar ze het gehele feitenrelaas ongeloofwaardig acht, de Vaste Beroepscommissie aangeeft waarom er hoe dan ook geen sprake kan zijn van een vervolging omwille van “de unieke specialisatie van betrokkene in de speleologie”; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.